

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségre felépíthessük!”

MÉGIS

2024. karácsony

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

„Az embereknek szükségük van segítségre, de ha segítesz, támadás érhet,
MÉGIS SEGÍTS!” (Kalkuttai Szent Teréz)

CHRISTODOULOS KALERGIS: A SZŰZ ÉS A GYERMEK

**„MERT ÚGY SZERETTE ISTEN A VILÁGOT, HOGY EGYSZÜLÖTT FIÁT
ADTA ODA, HOGY AKI HISZ BENNE, AZ EL NE VESSZEN, HANEM ÖRÖK-
KÉ ÉLJEN.” (JN 3,16)**

**ÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS BÉKÉS ÚJ ESZTENDŐT
KÍVÁNUNK!**

László atya és Gábor atya

ADVENT ÉS KARÁCSONY

Adventi gondolatokat és karácsonyi jókívánságokat tartalmazó írás ritkán szokott ifjúkori betonozások emlékével kezdődni. Mégis engedjék meg a tisztelt olvasók, hogy egy ilyen történetet írjak.

A 80-as évek elején apukával, anyukával és bátyámmal a családi házunk betonjárdáját készítettük. Akkor még nem volt betonkeverőnk, lapáttal, gereblyével és locsolókannával kevertük meg a betont: 5 lapát sóderhez 1 lapát cementet számolva. És természetesen vödörkben vittük a megfelelő helyre a betont, nem mixerkocsi pumpája töltötte oda. „Vasbeton” készült, mivel a rossz csirke-drót, törött ásó, görbe szögek és sok más efféle a betont „erősítette”, mi azt hittük. Kb. 2 méterenként az egyes járdaszakaszokat egy deszkával elválasztottuk, dilatáltunk. Édesapa elmagyarázta, hogy ez azért kell, hogy ne töredezzon össze a beton. A betonba - miután elsimítottuk - egy szöggel beleírtuk az évszámot és neveinket. Miután megkötött, jó volt lépkedni a járdán, és nagymama is a botjával biztonságosabban tudott közlekedni, mint előzőleg a fűcsomókat, vakondtúrásokat kerülgetve.

Advent meghív minket arra, hogy az elmúlt év rossz szavait és tetteit tegyük Isten elé és bocsánatát kérjük. És ha van bátorságunk, kérjünk bocsánatot azoktól is, akiket esetleg

megbántottunk. Ezek a rossz tettek eltűnnek, mint a betonba belerakott vasaink. Hogy a rozsdás és görbe szög erősítette-e a betont, azzal kapcsolatban vannak kételyeim. Az viszont egészen biztos, hogy ha akár Istentől, akár embertársunktól bocsánatot tudunk kérni, az erősíti kapcsolatunkat.

Olyan fontos, hogy néha monotonnak tűnő életünkben legyenek olyan pillanatok és ünnepek, amelyek az egyes életszakaszokat elválasztják egymástól. Amint az a deszkadarab a két járdarészt elválasztotta és megóvta az összetöredezéstől, az adventi készület és karácsony szent ünnepe segítsen minket is abban, hogy tudjunk lelkileg és testileg is megújulva élni. Óvjon minket Szent Ünnepünk attól, hogy életünk összetöredezzen a ránk nehezedő sok feladat és nehézségek miatt.

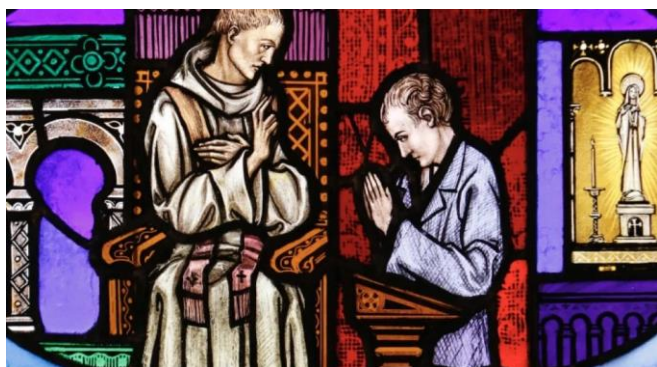
A megtestesülést, Jézus születését szemlélhetjük úgy is, hogy benne az Isten felénk emberek felé akart és akar új, járhatóbb utat készíteni. Engedjük őt közel szívünkhöz, és mi is tegyük meg felé a saját lépéseinket az általa készített sima úton, amely a szeretet és a békesség útja! Isten belevéste az emberiség történetébe az üzenetét: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte.”

Gábor atya

NÉMETH LÁSZLÓ IMRE: A SZENT PÉTER-BAZILIKA MAGYAR GYÓNTATÓI A SZENTÉVEKBEN

Rómában mindig sok a zarándok, különösen a szentévekben, hogy elnyerjék a Szentév kegyelmeit, elsősorban a szentgyónás és szentáldozás elvégzésével. Idén karácsonykor, december 24-én kezdődik a 2025. évi Szentév a Szent Péter-bazilika szentkapujának megnyitásával, ezért ebben az írásban Monay Ferenc minorita áldozópap, római magyar gyóntató 1956-ban, Rómában megjelent könyve alapján mutatjuk be a magyar gyóntatókat, akik Rómában a Szentévekben gyóntattak.

Szent István király (+1038) a Szent Péter-bazilika mellett a pápától kapott egy kis templomot (*Santo Stefano Minore*), és ott létrehozta a magyar zarándokházat. Az ide érkező zarándokok gyóntatásáról gondoskodni kellett. Az első magyar gyóntatók (*penitenciáriusok*) nevei nem maradtak fenn. Az első ismert magyar gyóntató Magyar Miklós (+1326) volt, akit VIII. Bonifác pápa (+1303) 1299-ben anconai püspökké szentelt, így az első, 1300-ban tartott Szentévben már nem volt Rómában.

Az Avignonban megalakult penitenciáriusok testületének szabályzatát XII. Benedek pápa (1334-1352) adta ki. Ebben azt írja a gyóntatók feladatiról, hogy a gyónókat mindig fogadják szeretettel, hallgassák meg türelemmel, ne riasszák el őket szigorúságukkal. A feloldozásért nem szabad pénzt kérni, elégtételül a maguk vagy rendjük javára pénzbeli adakozást nem szabhatnak ki. Nőket csakis templomban, nyilvános gyóntatószékben szabad gyóntatni, sőt lehetőleg a férfiakat is. VI. Kelemen pápa (1342-1352) idejétől, amely egybeesik az Anjouk magyarországi uralkodásának fénykorával, voltak állandó magyar gyóntatók az avignoni pápai udvarban. András fia Balázs Ágoston rendi szerzetes volt a testület magyar tagja. Az 1350-re meghirdetett szentévre valószínűleg visszatért Rómába, hogy a magyar zarándokok rendelkezésére álljon. A római gyóntatók száma a pápák avignoni tartózkodása alatt igen lecsökkent. Az idegen nyelvű zarándokokat tolmács útján gyóntatták, ami megbotránkozásra és sok visszaélésre adott alkalmat. Nagy szükség volt magyar gyóntatókra, mert a magyar Anjou királyi család nápolyi kapcsolatai miatt sok magyar járt ekkortájt Rómában, és különösen is vonzotta a zarándokokat az 1350-re meghirdetett jubileumi búcsú.

A zarándokok között volt egy Antal nevű ifjú, aki Rómában maradt, felöltötte Szent Ferenc harmadik rendi ruháját, és sok évtizeden át szolgált a betegek, rászorulókat. Szentként tisztelték. 1398-ban hunyt el. A Santo Spirito kórház egyik kápolnájában temették el. Épen maradt testét 1608-ban emelték fel a templom főoltárára.

Az 1350. évi jubileumi évben Nagy Lajos király (1342-1382) is járt Rómában, hét napi ájtatos zarándoklat után nyert feloldozást. A pápai udvar többször változtatta székhelyét: a pápák hol Rómában, hol pedig Avignonban laktak. A gyóntatók követték őket. A nyugati egyházszakadás alatt Magyarország megszakította összeköttetését az avignoni pápai udvarral, így ott ekkor már nem volt magyar gyóntató.

IV. Jenő pápa 1439. augusztus 10-én Kapusi Lőrinc fia Bálint, pálos rendi szerzetest (+1473) nevezte ki magyar gyóntatónak. Új korszak kezdődött ezzel, mert a század végéig pálos rendi szerzetesek követték egymást. Kapusi nevéhez fűződik a dömösi prépostság adományozásának kérdése. Amikor Kapusi ez ügyben Budára utazott, távollétében Rómában, az 1450-es szentévben András fia Péter helyettesítette. Olyan sok zarándok érkezett, hogy a pápának minden vasárnap meg kellett jelennie, hogy áldást adjon.

A pálos rendi atyák után kanonokokat neveztek ki magyar gyónta-

tóknak. Az első Bodrogi Fülöp esztergomi kanonok volt. Bécsben és olaszországi egyetemeken tanult. II. Ulászló királyt (1490-1516) képviselte a Szentszéknél. Zarándokok adományából rendbe hozatta a magyar zarándokházat és a templomot. Az 1500-as szentévre nevezte ki a pápa magyar gyóntatónak. Ekkor nyitottak meg először négy szentévi kaput. Bodrogi 1509-ben bekövetkezett haláláig maradt gyóntató.

Az 1525-ös szentévre Szondi Pál (+1558), a bácsi káptalan örkanonokja lett a magyar gyóntató. Alig érkeztek azonban magyar zarándokok. II. Lajos (1516-1526) király elérte ugyanis, hogy a búcsút hazai földön is el lehessen nyerni a török elleni harc támogatásával. Kevesen adakoztak azonban erre a célra.

A tridenti zsinat után V. Pius pápa (1566-1572) a nemrég megalakult jezsuita rendre bízta a gyóntatást a Szent Péter-bazilikában. A magyar gyóntatószék ekkor üresen állt. XIII. Gergely pápa (1572-1585) 1575-re jubileumot hirdetett, ezért a jezsuita generális kifejezte óhaját, hogy a magyar gyóntatószéket is minél előbb töltsék be. A bécsi tartományfőnök választása Szántó (Arator) Istvánra (+1612) esett, aki 1541-ben Devecserben született. Püspöke a római német kollégiumba küldte tanulni, ahol 1561-ben belépett a jezsuita rendbe. 1567-ben Bécsben szentelték pappá. Erdélybe szeretett volna menni, de rendi előjárói a

szentévre Rómába küldték. A szentévben olyan sok volt a gyónó, hogy olykor még a pápa is gyóntatott!

VII. Sándor pápa (1655-1667) a gyóntatóknak új alapítólevelet állított ki 1659. február 22-én. Előírta, hogy a gyóntatók ne csak tudjanak azon a nyelven, amelynek gyónóit fogadják, de ugyanabból az országból valók legyenek. A XVII. század első három szentévében igen sok zarándok érkezett Rómába, magyarok azonban alig, és ezért 80 évig nem volt magyar gyóntató a Szent Péter-bazilikában. A Jézus Társaság generálisának sürgetésére végül 1659-ben az öt nyelven beszélő Klobucziczki Jánost küldték, aki 1613-ban született. Bécsben lépett be a Jézus Társaságba. 1657-től az ungvári jezsuita kollégium rektora volt, innen került Rómába. Nagy buzgalommal végezte szolgálatát harminchárom éven át 1693-ban bekövetkezett haláláig. Olyannyira becsülték, hogy életének utolsó éveiben ő lett a rendtársak gyóntatója is. Az 1675-ös szentévben 1,4 millió zarándok fordult meg az Örök Városban. Nem tudni, hogy mennyi volt köztük a magyar. Klobucziczki utóda Czeles Márton jezsuita lett. Rózsavölgyön született 1641-ben. Tizenhat éves korában lépett be a rendbe. Sokfelé tanított, végül is Nagyszombatból küldték Rómába. Gyóntatói szolgálata mellett Magyarország történetére vonatkozó dokumentumokat is gyűjtött. A Szentszék és a bécsi udvar között a

püspökök kinevezésére vonatkozó vitában közvetíteni igyekezett. Készülve az 1700-as szentévre felkarolta a magyar zarándokház ügyét, amelyet a Német-Magyar Kollégium bérházként üzemeltetett. Szerette volna, ha visszanyeri eredeti célját, de nem járt sikerrel. 1699 nyarán át-helyezték Győrbe, így a szentévben már nem volt ott. A Rákóczi szabadságharc alatt börtönbe vetették. Szabadulását követően 1709-ben Sárospatakon hunyt el.

Az 1700-as szentévre az 1638-ban született Melleghi Ferenc érkezett Rómába 1699. június 3-án. A Szent Péter-bazilikába ekkorra kerültek új kényelmes és tágas gyóntatószékek. A Szentév során zavart okozott XII. Ince pápa halála (1691-1700) és az utód, XI. Kelemen (1700-1721) megválasztása. Rómát 1703. január 14-én földrengés rázta meg, amely sokakat indított bűnbánatra. A megbecsülésnek örvendő magyar gyóntató 1708. december 15-én hunyt el.

Az 1750-es szentévet követően négy jezsuita pap követte egymást a magyar gyóntatói székekben, de az

1775. évi szentév már nem találta őket ott, mert az abszolutizmusra törekvő európai uralkodók követelésére a minorita szerzetesből lett XIV. Kelemen pápa (1769-1774) addigra a rendet feloszlatta, a gyóntatást pedig a Szent Péter-bazilikában a minorita rendre bízta. A 13 tagból álló kollégiumnak egy magyar tagja lett. Az első magyar minorita gyóntató, az Aradon 1718-ban született Hayduk Mózes, 1774. május 19-én érkezett Rómába, amikor már folytak az előkészületek az 1775. évi szentévre. Júliustól-augusztusig részt vett Róma népének tartott kéthetes misszióban, majd szeptemberben az egykori rendtárs, a váratlanul elhunyt pápa temetésén. A 137 napig tartó konklávén megválasztott VI. Pius pápa (1775-1799) nyitotta meg a szentkaput február 15-én. Sok zarándok érkezett a szentévre. A magyar gyóntató nagy elismerésnek örvendett, aminek a jele, hogy 1777-ben a rend magyar tartományának főnökévé választották. 1789-ben bekövetkezett halálakor azt jegyezték fel róla, hogy 150 protestánst, szakadárt és zsidót térített katolikus hitre.

XII. Leó pápa (1823-1829) trónra lépését követően nem sokkal meghirdette a szentévet 1825-re. Az utolsó ötven éve, 1775-ben volt! A szentévre a rendi előljárók döntése alapján a magyar gyóntatószéket Kampus Sándor foglalta el, aki 1786-ban Pankotán (Arad vármegye) született. 1824-ben küldték Rómába.

Útközben megállt Assisiben, ahol részt vett a Szent Ferenc sírja körül elkészült templom felavatásán. Egyike volt azoknak, akik a szent ereklyéjét a vállukon vihették. Rómába október elején érkezett. A szentévben, 1825. július és augusztus hónapjaiban nagyon sok magyar katona érkezett a nápolyi királyságba küldött csapatokkal. Sok munkát adtak a magyarul beszélő gyóntatónak. A pápa engedélyezte a katonáknak, hogy a jubileumi búcsúban részesülhessenek akkor is, ha csak a Szent Péter-bazilikába zarándokoltak el, meggyóntak és szentáldozáshoz járultak. A bazilikában az év során naponta 500-600 zarándok fordult meg. A szentévet követően azonban alig jöttek Rómába magyar zarándokok.

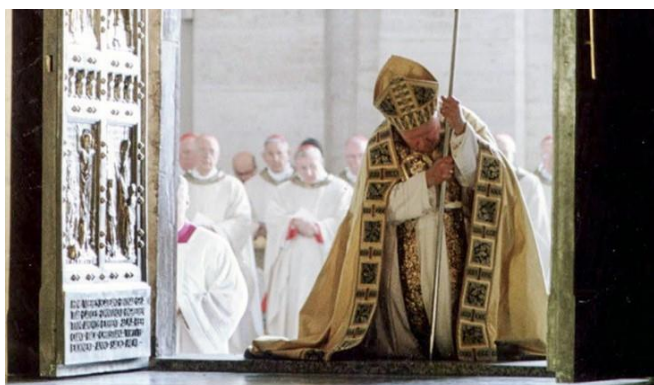
IX. Pius pápának (1846-1878) 1848. november 9-én el kellett menekülnie Rómából. A következő év február 9-én kikiáltották a köztársaságot, amely alapvetően egyházellenes volt. A pápa csak 1850. április 12-én tért vissza. A szentév így elmaradt. Kampus életének emlékezetes eseménye, hogy 1854. december 8-án részt vett a Szeplőtelen fogantatás dogmájának kihirdetésén, amelyen ott volt Scitovszky János bíboros, esztergomi érsek (1849-1866) is. Kampus 36 évi római szolgálat után 1860-ban, 75 éves korában, Rómában hunyt el.

A minorita rend előljárói 1895-ben Czaich Gilbertet küldték Rómába.

ba magyar gyóntatónak. Rozsnyón született 1866. október 19-én. Tanulmányait Rómában végezte, ahol 1890-ben szentelték pappá. Végleges kinevezését fiatal kora miatt a szükséges vizsgák letétele után nyerte el. Bekapcsolódott a megnyílt Vatikáni Titkos Levéltárban elkezdődött kutatásokba. Fő foglalkozása a gyóntatás volt. XIII. Leó pápa (1878-1903) 75 év után ismét szentévet hirdetett 1900-ra. A téli hónapok után érkeztek a magyar zarándokok, elsőként a görögkatolikusok, majd áprilisban és szeptemberben a püspökök által vezetett csoportok. A szentévben majdnem 400 000 zarándok érkezett az Örök Városba. A szentév bezárása után is bőven akadt munka. 1911-ben a nagybányai rendház főnökévé választották, ezért 16 év után hazatért. 1932-ben gyóntatás közben szélhűdés érte, amely után rövidesen elhunyt.

Az első világháború kitörésekor a magyar gyóntatónak, Pazsitny Bonaventúrának el kellett hagynia Rómát. 1872. október 26-án Pozsony-szentgyörgyön született. Rómában, a Propaganda Fide főiskoláján végezte hittudományi tanulmányait. Rómában tette le szerzetesi fogadalmát és 1896-ban ott szentelték pappá. Teológiai doktori címmel tért haza. 1913-ban érkezett vissza Rómába, hogy a Konstantin császár által a keresztényeknek 313-ban adott szabadság 1600 éves évfordulóján a gyóntatószék ne legyen betöltetlen. Aztán kitört a háború. Több mint hat

évig zárva maradt gyóntatószékét 1921. december 8-án foglalta el újra. Az 1922-es eucharisztikus világkongresszusra már érkeztek magyarok. Tömegével azonban az 1925-ös szentévre. Ő képviselte Magyarországot az előkészítő bizottságban. Tavasztól a szentév bezárásáig hét országos zarándoklaton 13-15 ezer magyar hívő járt Rómában. Köztük volt Apor Vilmos (1892-1945) gyulai plébános is 19 hívével. A csoportokat általában magyar főpásztorok vezették. Kilenc magyar gyalog érkezett! Az elszakított területekről és Amerikából is érkeztek magyar zarándokok.

A második világháború után XII. Pius pápa (1939-1958) hirdetett szentévet 1950-re. Monay Ferenc minorita szerzetes volt ekkor a magyar gyóntató, akit rendfőnöke 1927. május 22-én Aradról küldött Rómába. 1878. december 22-én született Nagybányán. Egerben és Rómában, a Pápai Gergely Egyetemen végezte teológiai tanulmányait. 1901-ben Rómában szentelték pappá. Kétszer volt tartományfőnök. 1922-1924 között pedig Rómában a generális asszisztense. Magyar gyóntatói kinevezése ellen a magyar kormány til-

takozott, mert a trianoni békediktátum következtében román állampolgár lett. A nehézség úgy hárult el, hogy megegyezés született arra vonatkozóan, hogy a rend a továbbiakban csak magyar állampolgárt fog küldeni a magyar gyóntatószékbe. A nyári hónapokban Kovács Bernardin, majd Rákos Raymund helyettesítette Assisiből. 1958-ban nyugálományba vonult. A Vatikánban hunyt el 1964. május 5-én. A következő két szentévben, 1975-ben, amelyet VI. Pál pápa (1963-1978) hirdetett meg és 1983-ban a II. János Pál pápa (1978-2005) által meghirdetett jubileumi szentévben Rákos Raymund minorita volt a magyar gyóntató. 1911. július 4-én, Miskolcon született. Szegeden szentelték pappá 1934-ben. Budapesten, a Pázmány Péter Tudományegyetemen egyházjogi doktorátust szerzett 1943-ban. A következő év őszén behívták katonának. A komáromi helyőrségi kórházlelkészeként Németországba került. Magyarok lelki gondozásával foglalkozott. 1947-ben Assisibe küldték, ahol a Sacro Conventóban teológiát tanított. 1949. június 10-től Rómában többször helyettesítette Mónay atyát. Ugyanebben az évben a Pápai Gergely Egyetemen erkölcszociológiából szerzett licenciát. 1952-1956 között a Vatikáni Rádió magyar tagozatának első állandó munkatársa lett. 1954-ben a salzburgi egyetemen teológiai dok-

torrá avatták. Házasságügyi szentszéki tanácsos volt, majd a római helynökségi törvényszék egyházmegyei bíróságán dolgozott. 1956-ban a római Regina Coeli börtön lelkésze is lett. 1957-ben hajólelkészként magyar és olasz kivándorlókat kísért Ausztráliába. Mónay Ferenc nyugálományba vonulása után, 1958. december 9-én lett apostoli magyar gyóntató. Emellett a római főegyházmegye szentszéki bírója volt, és a Szentségi Kongregáció, valamint 1962-ben a világon lévő összes egyházi törvényszékek felügyelőbizottságának tanácsosa, 1966-tól a clelandi (USA) Árpád Akadémia tudományos főosztályának tagja. 1975-re megírta Kelemen Didák (1683-1744) minorita ferences tartományfőnök életrajzát, 1985-ben kiadta leveleit. Boldoggá avatásán dolgozott. 1986-ban hazatért Magyarországra. 1988-ban a székesfehérvári Papi Otthonba került, ahol 1994. május 22-én halt meg. A miskolci minorita templom kriptájában nyugszik. Ő volt az utolsó Magyarországról érkezett magyar gyóntató a Szent Péter-bazilikában.

A Rómában papi szolgálatot végző magyar gyóntatók történeteiből buzdítanak mindnyájunkat arra, hogy a Szentévben elvégezzük szentgyónásunkat, hogy elnyerjük a szentévi búcsú kegyelmét.

ISTENSZÜLŐ MÁRIA

Karácsonyhoz közeledve különös érzések, érzelmek töltik el az embert. Mai világunk ezeket az érzéseket, hangulatokat ugyan a maga leplezetlen, durva kampányaival elnyomja, megbecsteleníti, sokszor eltiporja, de a Nagybevásárlás és a Halloween lázas ricsajozása mögött legtöbbször valahol a mélyben mégis megcsendül a karácsonyi ének, és orrunkba száll az ünnep sajátos, régi időket, bensőséget és áhítatot idéző illata. Ebben az ódon hangulatban a főszerep egy újszülött csecsemőé. Ám ott látjuk mellette a fiatal édesanyát is, aki nem a családi fészekben, nem is kórházi ágyon, hanem egy istálló zugában, mégis ámuló szeretettel hajol gyermeke fölé, és nem érti, mi történt itt és vele, aki gyermeket szült, noha férfit nem ismer. De emlékszik egy látogatásra, mikor vendége azzal köszöntötte: „Az Úr van teveled. Áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus.”

Akkor ő erre a különös üdvözlésre, ami egyben feladat is volt, szinte gyermeki készséggel válaszolt. „Legyen nekem a te igéd szerint.” – mondta mindössze pillanatnyi tűnődés után, s ezzel igent mondott egy isteni tervre. Pedig nyilván felmérte, hogy ez számára mit jelent. Egyik oldalon addigi életének teljes felbomlását, kirekesztést a család meghitt és a nagyobb közösség jól ismert köréből. Bizonyára felbomlik ígéretes jegyessége is. Másrészt súlyos teher

lesz, hogy akár egyedül is, de felnevelje azt a magzatot, akinek gondját most magára vállalta. Hiszen ő akkor még nem tudta, hogy eljegyzett mátkája megállja-e ezt a próbát, és vállalja-e őt a gyermekkel, sőt lemond férfivágyairól is. És azt sem tudta, hogy ezzel nemcsak egy kisded anyaságát vállalja, hanem a Belőle fakadó Egyházét, sőt az egész emberiségét is.

Karácsonykor mi ezt nemigen gondoljuk végig. A karácsonyfára gondolunk, s a barmoktól meleg istálló jászolára.

Szűz Mária várja, várja,
aludjék el Jézuskája.
Átöleli két karjával,
melengeti szép arcával.

Halljuk az éneket, s látjuk a szűz anyát, aki a jászolban az Isten fiát rengeti. Bizonyára ezt látta-hallotta József Attila is, mikor azt a legszebb karácsonyi verset írta:

Irul-pirul Mária, Mária,
boldogságos kis mama.
Hulló könnye záporán át
alig látja Jézuskáját.
A sok pásztor mind muzsikál.
Meg is kéne szoptatni már.
Kedves három királyok,
jóéjszakát kívánok.

De ez már kissé későbbi esemény, hiszen a napkeleti bölcsek (vagy három királyok) látogatását január 6-án, Vízkereszt napján ünnepeljük. Előtte szólni kell még a Szentcsalád

ünneperől a karácsony utáni vasárnapon és Mária istenanyaságának ünneperől karácsony nyolcadnapján, január 1-én. (Képtelenség: egy földi fiatalasszony az Isten anyja! Ám Isten előtt semmi sem lehetetlen!) Majd eljön január 6-a, Vízkereszt, ami hármass ünnepe. Időrendben: a három királyok látogatására emlékezünk, de két későbbi, fontos eseményt is ezen a napon ünneplünk: a kánai menyegzőt, Jézus első csodáját, mikor a vizet borrá változtatta, és Urunk megjelenését is, mikor János megkeresztelte Jézust a Jordán vizében. Ezek mind Jézusról és a vele együtt megszületett Szentcsalád belső életéről szólnak, de a középpontban ott áll az Isteni Gyermeket karjában tartó, őt gondozó, szoptató, érte remegő, mindenkor szent és szeplőtelen Szűz: Mária.

Mária, akinek anyai boldogságát fiának kiválasztott volta újra meg újra fájdalommal változtatja, mintegy megelőlegezve az ő részesedését Fia nagy és örök áldozatában. Lám, születése után negyven nappal, mai naptárunk szerint február 2-án, mikor az elsőszülött fiúgyermeket bemutatják a templomban, Simeon próféciája sokak romlásáról és sokak feltámadásáról máris az első tördöfés az anyai szívbe, amit rövidesen követ az egyiptomi menekülés, majd az újabb és egyre fájdalmasabb és mélyebb sebek.

A továbbiakban a Szentírás nagyon szűkösen emlékezik meg Má-

ria életéről. A különböző egyéb források, a szent hagyomány, az apokrif iratok is csak homályos jelzéseket adnak. De ha ezeket jól átgondoljuk, egy nagyon nehéz, aggodalmakkal és szomorúsággal, végül tragédiával terhes életút áll előttünk. Amíg József halála után Jézus még otthon élt Názáretben, a kétszemélyes kis család bizonyára nem szűkölködött, bár Jézus már 12 éves korában is inkább „Atyja dolgaiban szorgoskodott”. De harmincadik évét betöltve küldetése elszólította anyja mellől, aki öregedő özvegyként így támasz nélkül maradt a nagycsalád kegyelemkenyerén. Sokáig csak távolról követte prédikátor fia útját, hogy majd az utolsó szakaszon ismét mellette legyen mindhalálig, egészen a kereszthalálig.

Mi, késő keresztény utódok, ezekre az eseményekre ünnepek formájában, vagy a kereszttúti stációk előtt emlékezünk. Ünnepeket formáltunk Mária életének és emlékezetének minden örömteli és fájdalmas eseményéből. Naptárunk az esztendő folyamán húsznál is több Mária-ünnepet jelöl, melyekhez hozzá kell számolnunk még azokat az alkalmakat is, ahol Mária fontos szerepet játszik szent fia mellett. Dávid Katalin megemlíti (Dávid Katalin: Egy asszony, öltözete a Nap – Szent István Társulat, 2008), hogy csak Európában közel háromszáz olyan Mária-ünnepe van, és sok-sok búcsújáró hely önálló formakincsrel, amelyeket csupán a helyi közösségek is-

mernek és tartanak meg, sajátos liturgiával, imádságokkal. Ünnepeink azonban többnyire mégsem az ő, inkább a saját életünk eseményeire emlékeztetnek. Mégis egy zarándoklat, egy ereklye úgy hat a lélekre, mint a zene. Nem tudható, miként, de elcsendesít, megnyugtat, elringat, valami túlvilági békét sugároz.

Pünkösöd szombatján a Somlyó-hegy nyergében többszáz ezres tömeg gyűlik össze, hogy magyarságát megvallja és Szűz Máriát dicsőítse. Ez az ünnep eredetileg a székelyeknek az 1345. évi tatár betörésen aratott győzelmét idézte. A székelyeket vezérlő Szent Lászlót Arany János szavaival így mutatja be a foglyul esett öreg tatár:

Mert nem volt az földi ember,
Egy azokból, kik most élnek:
Feje fölött szűz alakja
Látszott ékes nőszemélynek;
Koronája napsugárból,
Oly tündöklő, oly világos! -"
Monda a nép: az Szent-László,
És a Szűz, a Boldogságos.

De ezen a közös, ma már mondhatjuk „nemzeti” élményen, a csíksomlyói búcsún túl az ott jelenlévőknek mind-mind van valamilyen saját Mária-élménye, ami ide vonzotta őket. És hazánkban számos helynek, községnek, erdőnek, forrásnak vannak ilyen saját Mária-élményei.

Édesapám története volt, hogy egy Bükk-aljai kis faluból szállt fel a hír valamikor az 1950-es évek elején: a

helybéli kanásznak megjelent Szűz Mária. Kinn az erdőn, egy tölgyfa ágai között, fényes délben őt látta. A falu népe természetesen mind odasereglett, s a déli napsütésben csodálta a fa ágai között föl-föltündöklő Máriát.

Apám újságíróként sietett a helyszínre, s ő is kutatta az ágak között az égi tüneményt. De bizony nem látott semmit, csak a napfény foszlott vibrálva szét kisebb-nagyobb sugarakra az ágak között. Látva sikertelenségét, a mellette álló öreg rákérdezett:

– Láti? Nem láti? Sajnálhati. –
mondta részvétellel.

Így született sok csodálatos jeles. És így épültek fel az erdei kápolnák és a nagy kegytemplomok. Ki tudja, hány Mária-kegyhely van csak a Kárpát-medencében Mariazell-től Csíksomlyóig, Mátraverebélytől Máriagyúdig! És végig a Mária-út mentén. Vagy külföldön Lourdes és Fatima...

Mondjuk-e, mondhatjuk-e azt, hogy ez mind kollektív hallucináció, érzékcsalódás, gerjesztett vallási extázis? Mondhatjuk-e, hogy ez a kultusz valójában az ősi anyajogú társadalom Boldogasszony vagy Napba-öltözött-Asszony néven ismert anyaistenségének a kereszténnyé öltöztetett, álcázott pogány tisztelete? Avagy a férfitársadalmú ókori zsidóság számára az égő csipkebokorban megjelenő szigorú Úr lágyabb, családiasabb, nő-mivoltú társa? (Csak

mert kétivarú élőlényként a transzcendens világot is csak férfi-nő ketősségében tudjuk elképzelni.)

Bizonyos, hogy itt sokkal mélyebb és sokkal ősbibb igazságokról van szó. Mert a hit tárgya nem lehet diktátum. Parancsra nem hiszünk, legfeljebb fejet hajtunk. És hogy Istenről, a túlvilágról az emberi társadalom annyiféleképpen vélekedik, s az eltérések olyan és akkora szakadásokat és háborúságokat okoznak, ez azért van, mert mi csak emberi, nem pedig isteni módon gondolkodunk. Istent mi csak annyira ismerhetjük meg, amennyit Ő megmutat magáról. De az sem teljes kitárulkozás. Keresnünk kell Őt, s a megpillantott mozaikokból kell összeraknunk ki-nek-kinek a maga isten-képét.

E tekintetben nem is kell sem nagyon messze, sem nagyon a régmúltba visszamennünk. Vegyük példának Szent II. János Pál pápa látogatását 2000-ben Kairóban az Al-Azhar Egyetemen Tantawi nagysejknél, aki akkor a muzulmánok talán legnagyobb vallási tekintélye volt. A két vallásnak ilyen csúcsvezetője korábban soha nem találkozott. Most mégis igen hamar teljes egyetértésre jutottak a fontos kérdésekben, kivéve Jézus isten-voltát. A pápa tehát ezt a pontot azzal zárta le, hogy „nem szükséges mindenben egyetértenünk.” (Andreas Englisch: II. János Pál pápa – Agapé, 2014.)

Nekem viszont nemrégiben sajnos más tapasztalatom volt. Egy orvosi

előszobában várakoztunk néhányan, köztünk egy 60 év körüli szikár, dinamikus asszony. Vallási kérdésekre terelődött a szó, mindenek előtt a katolikusok és protestánsok közös evangéliumára. Ő azonban egy ponton élesen felkiáltott:

– De a katolikusok imádják Szűz Máriát! – Itt aztán véget is ért az ökumené.

Szénási Sándor írja (A református Mária-kép – Confessio 1994/1): „A római egyház túlburjánzó Mária-kultusza miatt a református egyházban – megmagyarázhatóan, de igazságtalanul –, Máriát negligáló magatartás érvényesül. Nemcsak az egyszerű hívek hittudatának primitív, ám masszív tétele: »Mi nem hiszünk a Szűz Móriában!«, hanem az igehirdetők is hátrébb állítják őt a Jefte lányánál (1Sám 12,11 és Zsid 11,32), Ruth asszonynál (Rúth könyve), Eszter királynénál (Eszter könyve), a samáriai asszonynál (Jn 4,1-42) és sorolhatnók tovább. Maga Ravasz László püspök azt állapítja meg a Lk 1,26-38 (Jézus születésének hírüladása) magyarázatában: »Milyen kár, hogy egy túlzott és bibliaellenes Mária-kultusz visszatart minket ennek az Igének szépségében és igazságában való gyönyörködéstől.«” Lám egy több száz évvel ezelőtti eltévelyedés – vagy csak félreértés, érzelmes túlzás – fölötti felháborodás is olyan ellenállást képes gerjeszteni, ami miatt még magának a Szentírásnak egy döntően fontos –

és költőien gyönyörű szép! – bekezdését is képesek vagyunk mintegy zárójelbe tenni.

Szénási azonban lelkiismeretesen megvizsgálja a római katolikus Mária-kultusz negatív és pozitív oldalát is. A negatívumokról rövid történelmi áttekintést ad. Eszerint a Mária-kultusz fokozatosan alakult ki az V. századtól, főleg a keleti egyházban (Antiochia, Alexandria, Bizánc stb.), és sok lépcsőben jutott el a szeplőtelenység (immaculata concepcio) dogmájáig 1854-ben, majd 1950-ben a mennybevételig. Ezeknek azonban szentírási forrása nincsen – hangsúlyozza. Idézi Luther és Kálvin nagyon keményhangú kritikáit is. Végül mindezt így foglalja össze: „Íme, a Mária-képpel az történt, ami a régi, egyszerű freskókkal: az Úr alázatos szolgálóleányának alakjára – az újabb korok ízlésének megfelelően – újabb és újabb, pompázó festékrétegek kerültek.”

A pozitívumok bemutatását Szénási ismét egy Kálvin idézettel kezdi. „Érdekes, hogy ő, aki a legélesebb kritikával illeti a Mária-kultuszt, mindig a legnagyobb tisztelettel szól Máriáról. »Nem tagadható – mondja a Mk 3,31 (Jézus rokonai) magyarázatában –, hogy Isten a legnagyobb tisztességre méltatta Máriát, amikor az Ő Fiának anyjává választotta és szemelte ki.« Ám dicsősége, akárcsak a bolygók fénye, nem önmagából való, hanem Krisztusból sugárzik rá.” Sőt Kálvin meg is védi

Máriát egyes ókori szerzők vádaskodásától – folytatja Szénási. „Hogy Ambrus püspök és Aranyszájú János nagyravágyással vádolja meg Máriát, ennek semmi alapja nincs. Mert mi szükség is van erre a vádaskodásra, mikor a Szentlélek mindenütt bizonyítja az ő igen nagy kegyességét és szerénységét? [...] (Krisztus) minden évszázadnak azt a mindig érvényes és általánosan kötelező tanítást adja, hogy Jézus anyjának semmiféle mértéktelen tisztelete nem szabad, hogy elhomályosítsa az Ő saját isteni fényét.” De Kálvin még tovább is lép Mária méltatásában: "Ne restelljük tanítónőnknek (magistra) elfogadni azt, aki Krisztust, Isten örök bölcsességét, hozta méhében. [...] Mária boldogsága, igazsága és élete az Isten ingyen szeretetének folyománya, s erényei, nemkülönben egész kiválósága, az Isten pusztá bőkezűsége."

Katolikus részről ezzel szemben eltérő gondolatmenet mentén hivatkoznak az ókori egyházatyákra. Szent II. János Pál Redemptoris Mater kezdetű enciklikájában olvashat-

juk: „A Nap felkelte előtt, az adventi várakozásban a hajnalcsillag tündöklése megelőzi a napfelkeltét. Így előzte meg Mária az Üdvözítőt. A Szűz és Anya tulajdonságait egyesítve Ő az Egyház előképe. A korai egyházatyák is benne látták az egyház megtestesítőjét, mert az anya, aki Krisztust szülte, anyja egyben Szent Fia testvéreinek, az egyház tagjainak is.” Azzal, hogy Mária elfogadta a Mindenhatónak Gábrielen keresztül küldött üzenetét, az isteni Ige megtestesült.

Tudjuk – vagy legalábbis tudni véljük –, hogy az Evangélium könyvei az 1. század folyamán megszülettek. De hosszú folyamat volt, sok vitával, elmélettel, amíg a Szent Tan, az egyház által egységesen elfogadott tanítás megszilárdult. (Ámbar tudjuk, látjuk, hogy a különféle elágazások, értelmezések, eretnek-ségek a mai napig sűrűn sarjadnak.) Érdekes módon az egyházatyák, püspökök, pátriárkák mellett nagy szerepet játszottak ebben a művészek, főleg a festők is, akik a bibliai eseményeket, a szentek életét nem egyszerűen látható formákba öntötték, hanem ők miközben értelmezték tárgyukat, maguk is hozzájárultak azok teljesebbé formálásához, s a képek kompozíciójával, a megjelenített jelképekkel, attributumokkal gazdagították is. Így a mariológia életében ők is fontos szerepet játszottak.

Miként lehetséges ez? – kérdezte Mária az angyalt. S ezt kérdezték mind a hívők, mind a kételkedők kezdettől fogva. Antiochiai Szent Ignác már az 1. század végén Isten szülőjeként ünnepli Máriát: „Elkezdődött az, ami Istennél már előbb eldöntetett. Ettől fogva minden a halál lerombolására szövetkezett.” Hippolütosz 220-ban már leírja a Theotokosz „istenszülő” szókapcsolatot. Origenész a 3. században kiemeli, hogy Máriában testesült meg az Ige, általa nyert valóságos emberi testet. Naziánzoszi Szent Gergely (330-390) szerint „aki a Szűzanyát nem tartja Istenszülőnek, az elszakad az istenségtől”. Mária tehát káposcs és közbenjáró ég és föld között. Az efezusi egyetemes zsinaton (Epheszosz, 431.) Mária istenanyasága kérdésében az ariánusokkal szemben Kürillosz alexandriai pátriárka azzal érvelt, hogy az Ige úgy átjárja Jézust, mint a tűz az izzó szenet. Mária tehát a megtestesült Igét szülte a világra, ezért a Theotokosz, vagyis Istenszülő név illeti meg. A zsinat éles viták után leszögezte, hogy az egyház mindig is, mint istenembert ismerte Krisztust, és egyetlen személyként fogadta el. Ez az isteni személy a Fiúisten, aki a megtestesülés időpontjában Szűz Máriától vette fel az emberi természetét. Kihirdették tehát, hogy Szűz Máriát megilleti az Istenszülő cím.

Ezeket összegezve Dávid Katalin a népszerű középkori antifónát idézi: „Tu quae genuisti tuum sanctum

Genitorem. – Anyja lettél teremődnek”. Szt. II. János Pál pápa a Redemptoris Mater című enciklikában pedig úgy foglal állást, hogy az Üdvözítő Édesanya különleges szerepet kap az üdvtörténetben. Példamutató és a legkiemelkedőbb tagja az Egyháznak, és egyben előképe is, mert üdvözítő küldetésében egyesíti az anya és a szűz tulajdonságait. Továbbá, mert a megtestesülésben Krisztus és Mária elválaszthatatlanul egymásba kapcsolódtak. Mária mondja ki az Újszövetség első igenjét, és ezzel előrevetíti az Egyház jegyesi és anyai feladatát.

Kell-e folytatnunk az idézetek sorát? Inkább talán megkockáztathatjuk a következtetést, hogy a katolikus és a protestáns álláspont ugyanegy töről fakad, csupán az alkalmazott logika – az „algoritmus” – különbözősége miatt jut egyikük az immaculata dogma, másikuk a kételkedőbb tartózkodás eredményére. Lám, Kálvin nemcsak Szűz Mária címeit törli a szótárából, de Ambrus püspöktől és az Aranyszájútól is megvonja a „szent” jelzőt. Vallási tanításaikat azonban szorgosan tanulmányozza, a Szentlélekre hivatkozva a saját mércéje szerint kritika tárgyává teszi, és épít rájuk.

Ravasz László elemzését szemlélve talán azzal zárhatjuk le Máriáról szóló elmélkedésünket, hogy milyen

kár: a protestáns énektárakban ritkaság a Jézus anyjához vagy órála szóló himnusz és népének. De ne legyünk részrehajlók: Elég talán, ha ellentételként J. S. Bach Karácsonyi oratóriumát vagy Magnificat-ját említjük. A katolikus templomokban viszont mindig felderül a hívek arca, ha a kántor a Boldogasszony anyánk vagy az Angyaloknak királynője bevezető futamait szólaltatja meg a klaviatúrán. Nem is beszélve a népkán, főleg idős nők és férfiak körében kissé már rekedten, de meggyőző lelkesedéssel fel-felcsendülő régi Mária-énekekről, amelyek oly őszinte bizalmat sugároznak, mintha kendőjébe kapaszkodva valóban édesanyjuk ölében ülnének.

Karácsony közeledvén mi most a Mennyből az angyal közel háromszáz éves szövegére figyeljünk:

Istennek fia, aki született
jászolban, jászolban,
Ő leszen néktek üdvözítőök
valóban, valóban.

Mellette vagyon az édesanyja,
Mária, Mária,
barmok közt fekszik, jászolban
nyugszik
szent fia, szent fia.

Molnár László Aurél

TEVÉKENY ÉV A KARITÁSZ MÖGÖTT

„Általa vigyük Isten elé a hálaadás áldozatát mindenkor, azaz nevééről valást tévő ajkaink gyümölcsét. A jótékonyságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik Isten.” (Zsidók 13,15-16)

Ebben az évben jelentős összegű adományokkal tudtunk gazdálkodni. Azonban ezzel arányosan nőtt a segítséget kérők száma is. December utolsó napjaiban, karácsony áldott ünnepe előtt szüntelenül érkeznek segítségkérések, de sajnós az év vége felé már szűkösebbek a lehetőségeink. Ennek ellenére próbálunk segíteni, és ott állunk a kiáltó emberek mellett. Jó lenne egy kicsit letenni a „munkát”, jó lenne úgy visszagondolni a mögöttünk lévő hónapokra, hogy megoldottunk mindent, hogy a gondviselés a gondozottainkat most már a tenyerén hordja, leveszi vállunkról a terhet egy kis időre, hogy elcsendesedve hálát adjuk, köszönetet mondjuk. Azonban így is van: sokszor olyan sorsokkal, - fogalmazhatunk: kihívásokkal találkoztunk - amelyeknek a megoldása lehetetlennek tűnt. Ilyenkor nem mi, önkéntes segítők „működünk”, hanem a Jóisten veszi kezébe az ügyet.

Nehéz év van mögöttünk, sokszor éjszakákat töprengtünk: mi lenne a jó megoldás, hogyan tudnánk gyorsan, szinte azonnal segíteni . . .

Mindig megkaptuk a választ:

- megnyíltak a szívek,
- csodás ötleteket kaptunk,
- kapcsolati tőkénket gyarapítottuk,
- váratlan felajánlás érkezett,
- sok-sok imádsággal telt óra, nap;

és így tudtunk segíteni 2024-ben. Gyógyszereket váltottunk ki, élelmiszercsomagokkal, egészségügyi termékekkel, kisbabáknak létfontosságú élelemmel, pelenkákkal támogattuk a családokat. Speciális étrendet tartó családnak 1 havi élelmiszert vásároltunk.

Nagycsalád részére kályhához füstcsövet vettünk, orvosi kezelésekre járóknak távolsági bérletet, BKK-jegyeket vásároltunk. Tűzifát vettünk mélyszegénységben élő személynek. Megszámlálhatatlan esetben intéztünk hivatalos ügyeket, kórházi kezeléseket, rehabilitációt. Kukorica, csicseriborsó, liszt és vetőmag pályázaton vettünk részt. (A csicseriborsó sajnos romlottan érkezett, állattartók kapták meg.) 250 db kukorica konzervet, 110 kg lisztet osztottunk szét pátyi és perbáli családoknak. A vetőmag projekt Pátyon nem volt sikeres, 2 fő fogadott el magokat, a fennmaradót Perbálon élők kapták. A falunkban élő hajléktalan férfit téli cipő- és ruhaadomány-nyal támogattuk, péksüteményt, lángost adtunk neki.

Kaptunk bőven ruhaadományokat, gyermekek részére több autósülést, játékokat, speciális eszközöket. Új és használt mosógépet, szép állapotú kanapét, utóbb női ruhaadományt, gáztűzhelyt. Mindezek célirányos kérések voltak. A Baba-Mama Kör számtalan esetben segítette a Karitás munkáját. Kovászdás péktermékek továbbra is érkeznek Telkiről és Pátyról, az osztás heti több alkalommal folyamatos.

Az őszi élelmiszergyűjtésünk eredményeként 22 családnak, illetve idősnek vittünk élelmiszercsomagot, 5 személynek karácsonyi ajándékot, akik egyébként kötődnek a közösségünkhöz, csak nem tudnak eljönni a templomba.

Karácsony és szilveszter között megszerveztük, hogy a legnehezebben élők meleg ételhez jussanak. A testvérek segítsége nélkül mindez nem valósulhatna meg. Évről évre megtapasztaljuk, hogy bár önkéntes csapatunk mindössze néhány főből áll, a segítségkérésre közösségünk tagjai jó szívvel válaszolnak, és így nagyon sok megoldhatatlannak tűnő problémát sikerül mégis megoldani. Hálás szívvel köszönünk minden segítséget, és kívánunk áldott, meghitt karácsonyt!

Hájas Ágnes és Schumicky Ildikó

PÁTYI RÓMAI KATOLIKUS TEMPLOMÉRT ALAPÍTVÁNY

Alapítványunk 2024 során is az adományok és a személyi jövedelemadó 1%-ok gyűjtését tartotta elsődleges feladatának. Az ehhez szükséges szóróanyagok nyomtatását pályázaton nyert pénzből megvásárolt nyomtatóval végeztük. Az alapítvány továbbra is folyamatosan biztosította a templomi hirdetések, szóróanyagok nyomtatott változatának előállítását. Mintegy 60 féle egy-két oldalas templomi anyag került kinyomtatásra egy és százhusz példány közötti darabszámokban. Alapítványunk nyomtatásában jelent meg az egyházközségi időszakos lap a MÉGIS 2024-es négy lapszáma, illetve a 2024 decemberében az a kétoldalas adománykérő adventi levél, melyet Páty minden postaládájába eljuttattunk. Ugyanezen levél csekkjei és a borítékjai szintén pályázati forrásból készültek nyomdában.

Az egyházközségi nyári táborot az alapítvány a teljes kenubérlés 250.000 forintos költségének kifizetésével támogatta.

Az egész éven átívelő feladat volt a rászorulóknak számára a HelloParks Management Kft-től érkezett félmillió forintos támogatás pénzügyi menedzselése. A feladat nagyobbik részét, a rászorulóknak kiválasztását és a konk-

rét természetbeli adományok eljuttatását a Karitászmunkatársai végezték, így a támogatás minden egyes forintja megfelelő helyre került.

Az alapítvány pénzügyi helyzete (a korábbi években érkezett a támogatók és az adományok) lehetővé tették azt is, hogy az alapítvány idén is belépődíj nélküli, ingyenes adventi koncertet szervezzen, december 21-én a Gemma énekegyüttes adott nagy sikerrel koncertet a templomban. A koncert szóróanyagát és plakátját pályázaton nyert forrás biztosította.

Az alapítványnak nagyon kevés rendszeres és alkalmi támogatója van, legfőbb bevételi forrás ezen néhány támogatón túl a pályázati bevétel, a koncert adományok, illetve az SZJA 1% felajánlása volt. Pályázaton félmillió forint érkezett, ennél valamivel több SZJA 1%-ának felajánlásából. A Gemma énekegyüttes koncertje valamivel több, mint 250.000 forint adomány bevételt eredményezett.

Ezúton is köszönjük minden adományozónak, támogatónak és SZJA 1% felajánlónak a nagylelkűségét.

Reményi László
kuratóriumi elnök

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

A LITURGIÁK RENDJE: KARÁCSONY – ÚJÉV

DECEMBER 24. KEDD

16:00 PÁSZTORJÁTÉK

24:00 ÉJFÉLI SZENTMISE

DECEMBER 25. SZERDA

10:30 ÜNNEPI SZENTMISE

DECEMBER 26. CSÜTÖRTÖK

10:30 ÜNNEPI SZENTMISE

DECEMBER 27. PÉNTEK

15:00 BORSZENTELÉS,

a Pincehegyen a Nagypincénél

A TEMPLOMBAN AZ ESTI SZENTMISE ELMARAD

DECEMBER 28. SZOMBAT

18:00 ELŐESTI SZENTMISE

a családok megáldásával

DECEMBER 29. VASÁRNAP

8:00 SZENTMISE

a családok megáldásával

DECEMBER 31. KEDD

18:00 ÉV VÉGI HÁLAADÁS

szentmise keretében

JANUÁR 1. SZERDA

10:30 ÚJÉVI ÜNNEPI SZENTMISE

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen
terjesztett időszaki kiadványa.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**
(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen
közlünk

A kiadványt támogatta:

Nemzeti Együttműködési Alap

Páty

Római Katolikus Plébánia

Képviseli: **Harkai Gábor plébános**

Székhely: 2071 Páty, Munkás tér, hrsz.: 884/5.

Telefon: (06-26) 371-468

Adószám: 19835972-1-13

Bankszámlaszám:

CIB Bank: 11103303-19835972-36000001

Email: titkar@ude.hu